

Kirkkoherra, lääninrovasti

JOHANNES SAMUEL HERIBERT PIHLAMAA

on syntynyt 11. 7. 1891 Uudessakaupungissa. Hoidettuaan papinvirkoja Kerimäellä, Pielisjärvellä, Kuusjärvellä, Nurmijärvellä, Konginkankaalla ja Parikkalassa hänet 1. 5. 1932 kutsuttiin Antrean kirkkoherraksi. Sanottua tehtävää hän hoiti antaumuksella, kunnes olosuhteet sodan seuraamuksena muuttuivat.

Hänen kanssaan

»— — kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.» (2 Piet. 1: 18).

Apostoli Pietari oli jo vanha mies, kun hän kirjeessään »hajalla asuville muukalaisille» muisteli pyhää tapausta kirkastusvuorella. Se, mitä hän siellä oli nähnyt ja kuullut, oli lähtemättömästi syöpynyt hänen mieleensä. Se kokemus oli vahvistanut häntä uskossa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Profeetallinen sana oli tullut entistä lujemmaksi hänelle. Olihan hän kuullut itse Isän Jumalan äänen todistavan: »Tämä on minun rakas Poikani». Voimme uskoa, että pyhän vuoren muisto rohkaisi Pietaria vielä hänen marttyyrikuolemassaankin.

Karjalan kansallakin on omat pyhät muistonsa. Kotiseutu ja erikoisesti koti — ei väliä, oliko se suuri tai pieni — säilyvät rakkaassa muistossa. Te, Vuoksen vehmailla rannoilla asuneet ent. seurakuntalaiseni, muistelette varmaan kanssani ihania kesäilto-

ja, jolloin laskevan auringon säteet kultasivat virran kalvon ja koko tienoon. Matkamies, joka tällöin joutui kulkemaan esim. Kuukaupin lautalla, ei hevin unohda tuota kaunista näkyä. Leppoisassa tuulessa lainehtivat viljapellot, jotka syyskesällä odottivat leikkaajan sirppiä, ovat niinikään varmasti maamiehen mieltä vielä muistoissakin sykähdyttävä näky. Sellaisiakin muistoja voi sanoa pyhiksi; ainakin rakkaita ne ovat.

Mutta todella pyhiä muistoja ovat ne, jotka liittyvät kirkkotiehen sekä sananviljelyyn kodeissa ja kokoushuoneissa. Keskeisimpänä niissä muistoissa on Herran temppeli, jonka läheisyydessä ovat myös rakkaitten vainajien leposijat. Siellä kotikirkossa Karjalassa te, aikuisempi väki, olette kasteenliittonne uudistaneet. Herkkä oli mieli nuorella silloin, kun ensi kerran laskeutui alttarin ääreen Kristuksen ruumiin ja veren sakramenttia nauttimaan. Oletko, ystävä, säilyttänyt pyhän muiston? Ja miten olet pitänyt pyhänä hetkenä antamasi lupauksen seurata Vapahtajaasi Jeesusta Kristusta?

Kotikirkon alttarin edessä ehkä jouduit antamaan toisenkin uskollisuuden lupauksen solmiessasi avioliiton. Onko liittonne säilynyt eheänä ja oletteko tehneet yhteistä matkaanne Jeesuksen kanssa? Siunattu se koti, jossa eletään Herran kanssa ja hänen kasvojensa valkeudessa. Evakkotien vaikeudetkin ovat silloin helpommat kestää.

Pyhimpiä muistoja elämässämme ovat nimenomaan ne hetket, jolloin Herra tuntuvasti meitä puhutteli, vielä enemmän, jos koimme pelastuksen armon ja pääsimme Herran omiksi. Yhteiset rukous- ja seuratilaisuudet Herran ja hänen ystäviensä kanssa ovat kuin hetkiä kirkastusvuorella. Niihin muistoissa yhä mielellään palaa.

Tällaiset muistot ovat kannattavia. Niistä ei kuitenkaan yksinomaan voida elää. Muistot haalenevat, ellei jatkuvasti ylläpidetä kosketusta Herraan ja hänen sanaansa. Miten on sinun, matkatoverini, siirtolaisuutesi kulunut? Nyt olet kenties jo saanut uuden kodin, jopa viihdyttävänkin. Mutta iäisyyden matkamies ja

siirtolainen olet edelleenkin. Eihän vain kirkkotie ja sananharjoitus ole unohtunut?

On varmaan monella karjalaisella murheellisiakin muistoja — muistoja syntiretkistä, harha-askeleista ja lankeemuksista. Yksi ja toinen on sortunut juoppouteen, joku muuhun huonoon elämään. Jotkut ottivat oppia siitä, kun näkivät uudessa ympäristössään julkeasti lepopäivää rikottavan. Jonkun uskovan kristityn sydämen vainiolla kävi hengellinen halla. Mieli pensistyi ja sydän kylmeni Vapahtajalle. Herran tuli alttarilla sammui. Surullinen näky!

Vieläkö, ystävä, jaksat edes murehtia kuollutta tilaasi? Älä tyydy toteamaan, että halla on käynyt. Etsi kiireesti jälleen elävää yhteyttä Jeesuksen ja hänen ystäviensä kanssa. Ala jälleen viljellä sanaa ja sakramentteja!

Ei niistä murheellisista muistoista vapaudu unohtamalla. Se on sielunvihollisen valhelääke. Todellinen vapautuminen ja uudistuminen iloon tapahtuu siten, että lankeat Herran jalkoihin ja nöyrästi tunnustat lankeemisesi. Saat ehkä itkeä kuin rikkonut lapsi vanhempansa kaulassa. Mutta saat myös kokea ihanan anteeksiantamuksen. »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.»

Niin saat sitten taas alkaa uuden vaelluksen Herran Jeesuksen kanssa. Hänen kanssaan on hyvä olla — joka tilassa: ilossa, surussa, terveenä, sairaana, elämässä, kuolemassa.

»Sun kanssas, Jeesus, hetki,
Ja myrskyt vaimentuu,
Ja kaikki uudeks aivan
Taas mulle kirkastuu.
Kun matka uuvuttaapi
Ja murheet painavat,
Sun kanssas, Jeesus, hetki —
Ja kaikki muuttuvat.»

Sinua, Karjalan ystävä, ovat siirtolaisuusvuodet väsyttäneet. Menetykset ja vastukset ovat ehkä tuoneet kiusaavan ajatuksen, että Jumala on ollut väärämielinen tai että hän on hyljännyt sinut. Kuule, olet menettänyt paljon, mutta vielä enemmän on jäljellä. Ei Kristus jäänyt Karjalaan, vaikka koti ja rakkaittesi haudat jäivät. Hän on täälläkin. Hän lupaa olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Älkäämme me vain millään ehdolla jättäytykö pois hänen seurastaan! Itsellemme niin vahingon tuottaisimme. Rukoilkaamme Herran siunausta ja läsnäoloa uusille kodeillemme, lapsillemme ja työllemme! Ellei Herra huonetta rakenna, niin rakentaja hukkaan työtä tekee. Mutta toisaalta: »leiväks kasvaa murunen, kun Herra, Herra siunaa.»

Siunatkoon taivaan Herra uusia karjalaisia koteja, niin nuoria kuin vanhoja niissä! Peljätkää, rakkaat ystävät, syntiä ja maailman henkeä, ettette karkoita siunausta suruttoman elämän kautta. Paras siunaus on, että saamme elää Jumalan armosta ja anteeksiantamuksesta joka päivä.

Kerran — ehkä jo piankin — joutuu vaeltaja laskemaan matkasauvansa. On viime taisto »viimeistä vihollista» vastaan kestettävä. Kestämmekö? Emme omien voimiemme tai ansioittemme varassa. Ilman Vapahtajaa on kuolema pelottavan vakava asia. Mutta jos Herra Jeesus on kanssamme, voimme viime taistonkin kestää. Ovat kestäneet toisetkin Herran heikot opetuslapset. Hän, joka on luvannut olla kanssamme joka päivä, on oleva luonamme sinäkin vakavana hetkenä, jolloin meidän on siirryttävä ajasta iankaikkisuuteen.

Eikä kuolemakaan ole mikään päätepiste. Se on sitä vain tälle ajalliselle elämälle. Herran lupauksen perusteella me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Siellä vasta siirtolaisuus päättyy. Siellä ei mikään asia erota meitä Jumalasta ja Kristuksesta. Kun Paavali puhuu Kristuksen tulemisesta kirkkaudessa, hän kirjoittaa: »Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pil-

vissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.» (1 Tess. 4: 17).

Elähdyttäköön sinua, lukijani, tämä autuas toivo? Jos elähdyttää, silloin yhdyt hengellisen runoilijan kanssa rukoilemaan: »Tää yksi vain on mulla Nyt pyyntö ainainen! Sun kanssas ikuisesti, Niin kaikk' on parhaiten».

Hannes Pihlamaa.